

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Tomáše Foltase a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci žalobce: **D. N.**, zastoupený Mgr. René Gemmelem, advokátem se sídlem Poštovní 2, Ostrava - Moravská Ostrava a Přívoz, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 117, Ostrava, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 26. 2. 2015, č. j. 58 A 29/2013 - 29,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 26. 2. 2015, č. j. 58 A 29/2013 - 29, byla zamítnuta žaloba, kterou se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhal zrušení rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje (dále jen „krajský úřad“) ze dne 15. 5. 2013 č. j. MSK 72796/2013, kterým bylo částečně změněno rozhodnutí Městského úřadu Český Těšín ze dne 19. 2. 2013, č. j. MUCT/6457/2013. Tímto rozhodnutím byl stěžovatel uznán vinným ze spáchání přestupků proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle ust. § 125c odst. 1 písm. b) a k) zákona č. 361/2000 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o provozu na pozemních komunikacích“), jichž se dopustil tím, že dne 24. 10. 2012 v 13:40 h v Českém Těšíně řídil osobní automobil Land Rover v době po požití alkoholického nápoje, po kterou by mohl být ještě pod jeho vlivem, jakož i tím, že na výzvu policisty nepředložil řidičský průkaz. Za tyto přestupky mu byla uložena pokuta ve výši 6.000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel v délce 8 měsíců.

Krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku vyslovil souhlas se závěry správních orgánů, přičemž neshledal žádnou z vad, pro které by bylo nutno jejich

rozhodnutí zrušit. K námitce poukazující na nedoručení předvolání k jednání na den 19. 2. 2013 krajský soud uvedl, že stěžovateli bylo předvolání doručováno do vlastních rukou, přičemž doručovatelka na doručence nevyznačila, že adresát byl vyzván k vyzvednutí zásilky a bylo mu zanecháno poučení. Zrušení rozhodnutí z tohoto důvodu by však bylo přílišným formalismem. Krajský soud poukázal na to, že na doručence je vyznačeno, že zásilka byla připravena k vyzvednutí dne 31. 1. 2013, resp. že byla vložena do schránky dne 13. 2. 2013 ve 12:00 h. Ostatně to potvrzuje i vedoucí příslušné pošty v písemném vyjádření, které bylo správním orgánem vyžádáno. V tomto vyjádření potvrdila, že uvedená zásilka byla doručována a oznámena dne 31. 1. 2013, následně byla uložena na poště a doručovatelka zanechala oznámení i s poučením ve schránce. Tuto skutečnost doručovatelka pouze nevyznačila na doručence. Dne 5. 2. 2013 byla do schránky vhozena opakovaná výzva. Protože si adresát zásilku nevyzvedl v úložní době, byla tato vložena dne 13. 2. 2013 do schránky. Krajský soud nepřisvědčil ani námitce ohledně porušení ust. § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). V předvolání k ústnímu jednání byl stěžovatel poučen ve smyslu citovaného ustanovení, přičemž správní orgán u tohoto ústního jednání ukončil dokazování a před vydáním rozhodnutí již žádné dokazování nečinil. Jde na vrub stěžovatele, že svého práva k jednání se dostavit nevyužil a tak se fakticky o své právo připravil. Stejně tak krajský soud nepřisvědčil ani dalším námitkám. Podle krajského soudu nebylo nutné, aby byl ve spisu založen doklad o proškolení zasahujících policistů. Rovněž tak bylo nadbytečné zjišťovat, zda byl přístroj označen štítkem o metrologické způsobilosti. Stejně tak není nutné, aby byl součástí správního spisu originál ověřovacího listu pro analyzátor alkoholu v dechu, jakož ani originál kalibračního protokolu. Stěžovatel neuvedl, z jakého důvodu by neověřená kopie neměla odpovídat originálu, přičemž předložený ověřovací list prokazuje, že analyzátor dechu je v technickém stavu použitelnosti pro měření. K námitce, ve které stěžovatel zpochybňoval výsledek měření tím, že před měřením kouřil, krajský soud uvedl, že v průběhu správního řízení netvrdil, že by před měřením kouřil. Toto poprvé uvedl až v žalobě. Správní orgán neměl důvod zpochybnit výsledky měření z tohoto důvodu, a proto krajský soud toto tvrzení v žalobě považoval za účelové.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost, ve které poukazoval na nezákonnosti a vady řízení před správními orgány a krajským soudem a vyslovil nesouhlas s jejich závěry. Namítal, že ústní jednání před správním orgánem I. stupně proběhlo dne 19. 2. 2013 v nepřítomnosti stěžovatele, aniž by mu bylo řádně doručeno předvolání. Krajský soud i přesto dospěl k závěru, že zrušení rozhodnutí z tohoto důvodu by bylo přílišným formalismem. Podle stěžovatele měl krajský soud pro tuto vadu rozhodnutí zrušit. Stěžovatel poukázal na časový sled, v jakém poštovní doručovatelka proškrtává jednotlivé kolonky na doručence. Krajský soud měl vyslechnout doručovatelku, resp. i jiné pracovnice pošty, a nevycházet pouze z písemného sdělení vedoucí pošty. Stěžovatel dále vytýkal krajskému soudu nesprávnost jeho závěrů ve vztahu k žalobní námitce o porušení ust. § 36 odst. 3 správního řádu. Není-li účastník řízení přítomen u ústního jednání, musí mu být před vydáním rozhodnutí zasláno poučení poštou. Jakékoliv dřívější poučení je bez právního významu. V dalším stížním bodě stěžovatel brojil proti nedostatečně zjištěnému skutkovému stavu věci. V přestupkovém řízení platí stejné principy jako v řízení trestním, zejména presumpce neviny, resp. povinnost správního orgánu vinu beze zbytku prokázat. Správní orgán byl povinen prokázat, že stěžovatel byl pod vlivem alkoholu, že policisté provádějící dechovou zkoušku

pokračování

byli proškoleni, že alkohol měřili v souladu s návodem a že před dechovou zkouškou nekouřil. Vyslovil také nesouhlas s hodnocením provedeným krajským soudem ve vztahu k těmto tvrzením. Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

Krajský úřad ve svém vyjádření k věci odkázal na své rozhodnutí a vyjádření k žalobě.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ust. § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom neshledal vady uvedené v ust. § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Podle obsahu správního spisu byl stěžovatel dne 24. 10. 2012 v 13:40 h zastaven hlídkou Policie ČR při řízení vozidla Land Rover v Českém Těšíně. Policisté na místě sepsali oznámení o přestupku, které stěžovatel podepsal. Z tohoto oznámení vyplývá, že u stěžovatele byla provedena uvedeného dne v 13.46 h. dechová zkouška a byla u něj naměřena hodnota 0.59 promile alkoholu v krvi. Dechová zkouška byla opakována v 13:53 h. a opět byla naměřena stejná hodnota. Stěžovatel do oznámení uvedl, že předcházejícího dne v době od 20:00 do 23:30 h. požil 3 dcl 40 % alkoholického nápoje a že se k věci nebude vyjadřovat. Součástí správního spisu je i kalibrační protokol ze dne 9. 5. 2012 (s příští kalibrací dne 7. 11. 2012) č. 12/325/1-1 k Alcotestu 7410, sériové číslo ARZM0421, ověřovací list k tomuto testu č. 7001-OL-D0441-12 vystavený Českým metrologickým institutem dne 10. 5. 2012 s platností do 10. 5. 2013, zápis o dechové zkoušce, jehož součástí jsou dva výpisy z alcotesteru, první provedený ve 13:46 h. s naměřenou hodnotou 0,59 promile a druhý provedený ve 13:53 h. se stejnou hodnotou. Na základě oznámení Policie ČR o spáchání přestupku doručil Městský úřad Český Těšín stěžovateli dne 14. 1. 2013 oznámení o zahájení řízení o přestupku a předvolání k ústnímu jednání na 30. 1. 2013. V den ústního jednání stěžovatel doručil Městskému úřadu Český Těšín žádost o jeho přeložení, ke které přiložil potvrzení vystavené dne 29. 1. 2013 zubní lékařkou potvrzující, že stěžovatel byl uvedeného dne vyšetřen a že se má dostavit ke kontrole dne 30. 1. 2013 z důvodu zánětu zubu. Správní orgán stěžovatelově žádosti vyhověl a zaslal mu předvolání na 19. 2. 2013. Uvedeného dne proběhlo ústní jednání v nepřítomnosti stěžovatele. Rozhodnutím Městského úřadu Český Těšín ze dne 19. 2. 2013, č. j. MUCT/6457/2013, byl stěžovatel uznán vinným ze spáchání přestupků proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle ust. § 125c odst. 1 písm. b) a k) zákona o provozu na pozemních komunikacích. Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel blanketní odvolání, které na výzvu správního orgánu doplnil. V odvolání poukazoval na to, že mu předvolání k ústnímu jednání na 19. 2. 2013 nebylo doručeno, protože nemohla nastat ani fikce doručení, neboť z obálky vyplývá, že nebyl vyzván k vyzvednutí zásilky a nebyl poučen o následcích nevyzvednutí. V návaznosti na tato tvrzení zaslal správní orgán dne 13. 3. 2013 České poště, pobočka Hnojník žádost o sdělení způsobu doručování předmětné písemností. Vedoucí pošty zaslala správnímu orgánu písemné vyjádření, ve kterém sdělila, že uvedená zásilka byla doručována a oznámena dne 31. 1. 2013 a následně uložena na poště. Doručovatelka zanechala oznámení i s poučením v doručovací schránce. Tuto skutečnost doručovatelka pouze nevyznačila na doručence. Dne 5. 2. 2013 byla do schránky vhozena opakovaná výzva, a protože si adresát zásilku v úložní době nevyzvedl,

byla tato dne 13. 2. 2013 vložena do schránky. O podaném odvolání rozhodl krajský úřad napadeným rozhodnutím.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval stížními námitkami, v nichž stěžovatel poukazoval na nedostatečně zjištěný skutkový stav věci. Se stěžovatelem lze souhlasit v tom, že v přestupkovém řízení platí stejné principy jako v řízení trestním, zejména princip presumpce nevinny, resp. povinnost správního orgánu prokázat vinu účastníka řízení. K tomu lze odkázat na judikaturu Nejvyššího správního soudu, např. rozsudky ze dne 27. 10. 2004, sp. zn. 6 A 126/2002 - 27 a ze dne 13. 6. 2008, 2 As 9/2008 - 77. Stejně tak lze poukázat na rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva, který soustavně vykládá čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod jako dopadající i na správní právo trestní [srv. např. Engel a ostatní (1976), Öztürk (1984), Weber (1990)]. Podle názoru Nejvyššího správního soudu však uvedené principy správního práva trestního byly v daném případě porušeny. Správní orgány měly dostatek podkladů (oznámení přestupku, úřední záznam o kontrole řidiče podezřelého z požití alkoholických nápojů, zápis o dechové zkoušce, resp. záznam zasahujících policistů) pro to, aby mohly učinit závěr, že stěžovatel spáchal přestupky spočívající v řízení vozidla pod vlivem alkoholu a v nepředložení řidičského průkazu [§ 125c odst. 1 písm. b) a k) zákona o provozu na pozemních komunikacích]. Z oznámení přestupku, které sepsali dne 24. 10. 2012 zasahující policisté (Mgr. M. P., vrchní inspektor a R. M., inspektor), jednoznačně vyplývá, že stěžovatel jednak řídil vozidlo pod vlivem alkoholu, když opakovanou dechovou zkouškou u něj byla zjištěna hodnota 0.59 promile alkoholu v krvi, a jednak nepředložil policistům řidičský průkaz. Ve shodě s tím je i úřední záznam sepsaný zasahujícími policisty, resp. úřední záznam o kontrole řidiče podezřelého z požití alkoholických nápojů. Odhlédnout nelze ani od toho, že stěžovatel při kontrole nebrojil proti provedení měření a jeho výsledku. Stěžovatel ostatně do oznámení o přestupku uvedl, že předcházející večer požil 3 dcl 40 % alkoholického nápoje. Z obsahu spisu ani z tvrzení stěžovatele přitom nevyplývá, že by zasahující policisté měli na věci a jejím výsledku jakýkoli zájem a že by jejich závěry tedy nebylo možno použít, jak vyplývá z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, např. z rozsudku ze dne 24. 6. 2014, č. j. 10 As 108/2014 - 25. Nejvyšší správní soud se tedy ztotožňuje s krajským soudem, resp. správními orgány, že správní spis poskytuje dostatek podkladů pro závěr, že stěžovatel spáchal předmětné přestupky. S ohledem na jednoznačně zjištěný skutkový stav věci, podrobněji viz výše, není zdejší soud ani názoru, že bylo nutno vyslechnout zasahující policisty.

Stěžovatel dále polemizoval se závěry krajského soudu ve vztahu procesu měření, neproškolení policistů atp. Ani v těchto námitkách Nejvyšší správní soud stěžovateli nepřisvědčil a souhlasí s krajským soudem. K námitce poukazující na absenci ověřovacího listu pro analyzátor alkoholu v dechu a kalibračního protokolu v originálech, krajský soud správně uvedl, že součástí správního spisu je kopie ověřovacího listu vystaveného dne 10. 5. 2012 pro analyzátor alkoholu a kopie kalibračního protokolu ze dne 9. 5. 2012 pro týž analyzátor a pokud by pro každé řízení o přestupku by se ověřovací list musel předkládat v originále, mohl by tento sloužit jenom pro jedno řízení, popř. při jeho vrácení a předložení pro další řízení, čímž by docházelo k průtahům a navíc by častým použitím utrpěl na své kvalitě. Ostatně stěžovatel blíže nekonkretizoval, jakým způsobem byl správní proces použitím kopií označených listin nezákonný, a co by v jeho prospěch přineslo použití originálů listin. Krajský soud doplnil, že obsahem spisu jsou výsledky

pokračování

provedeného měření, přičemž v obou případech byla naměřena hodnota 0,59 promile. Konstantnost naměřených hodnot podle krajského soudu svědčí o regulérnosti měření. K námitce poukazující na absenci štítku o metrologické způsobilosti pak krajský soud uvedl, že předložený ověřovací list pro použitý analyzátor alkoholu prokazuje, že přístroj je v technickém stavu použitelnosti pro měření. Stěžovatel neuvedl žádné konkrétní tvrzení, proč neověřená kopie neodpovídá originálu a dále, proč by návod k obsluze radaru měl být součástí spisu. I když ve spise není založeno osvědčení o proškolení zasahujících policistů k uvedené činnosti, není důvod takovou oprávněnost zpochybňovat. Stěžovatel nadto nekonkretizoval, proč by zasahující policisté neměli být k této činnosti řádně proškoleni. Nejvyšší správní soud k výše uvedenému doplňuje, že součástí správního spisu je kalibrační protokol ze dne 9. 5. 2012 s příští kalibrací dne 7. 11. 2012 č. 12/325/1-1 k Alcotestu 7410, sériové číslo ARZM0421, ověřovací list k tomuto testu č. 7001-OL-D0441-12 vystavený Českým metrologickým institutem dne 10. 5. 2012 s platností do 10. 5. 2013. Tyto listinné důkazy prokazují, že přístroj byl řádně kalibrován. Ostatně stěžovatel tyto údaje ani nezpochybňuje, např. tím, že by se jednalo o údaje nesprávné, že by byla kalibrace neplatná ap. K námitce poukazující na nutnost proškolení policistů a předkládání originálu ověřovacího listu pak odkazuje Nejvyšší správní soud na svou judikaturu, např. rozsudky ze dne 24. 10. 2013, č. j. 5 As 110/2012 - 26 a dále ze dne 3. 3. 2011, č. j. 7 As 18/2011 - 54, v němž byl vysloven názor, že v řízení o přestupku není nutno dokládat proškolení policistů s tím, že *„by bylo přepjatým formalismem, aby pro účely každého jednotlivého správního řízení, v němž je probírán výsledek kontrolní činnosti měřícího zařízení Policie České republiky, byl ve spisovém materiálu obsažen vždy originál ověřovacího listu toho kterého měřícího zařízení. Pro tyto účely zcela postačí, tak jak tomu bylo i v této věci, pokud je ve spise založena prostá, či digitalizovaná kopie tohoto osvědčení. Pro posouzení otázky, zda je měřidlo způsobilé, je totiž rozhodná doba platnosti ověření (zde do 27. 11. 2009) a nikoliv, zda je ve spise založen jeho originál.“* Ostatně stěžovatel měl podle ust. § 67 odst. 4 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, možnost, v případě nesouhlasu s výsledkem dechové zkoušky, resp. postupem při ní, požádat o kontrolní odběr krve, který provádí lékař. Podle Nejvyššího správního soudu nebylo, s ohledem na popsany skutkový stav, nutno v řízení doložit návod k měření, štítek o metrologické způsobilosti ap. V uvedených stížních námitkách lze totiž navíc spatřovat jednoznačnou účelovost. Stěžovatel mohl absenci proškolení policistů, absenci originálu ověřovacího listu atp., namítat již při policejní kontrole, což neučinil.

Poukazoval-li stěžovatel na to, že před provedením dechové zkoušky kouřil, což mohlo ovlivnit správnost měření, Nejvyšší správní soud konstatuje, že toto tvrzení uvedl stěžovatel poprvé v žalobě. Jakkoliv ve správním soudnictví platí princip plné jurisdikce, není jeho cílem nahrazovat řízení před správním orgánem, neboť soudní přezkum správních rozhodnutí nelze vnímat jako odvolací řízení v plné apelaci. V takovém případě by byla totiž popřena koncepce správního soudnictví založená na přezkumu zákonnosti pravomocných správních rozhodnutí. Základním smyslem a účelem soudního přezkumu správních rozhodnutí je poskytnutí ochrany v případech, kdy osoby, jež tvrdí, že byly na svých právech dotčeny, se svých práv nedomohly před správním orgánem, ač se o to aktivně pokusily. K tomu srv. konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, např. rozsudky ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014 - 39, či ze dne 23. 4. 2015, č. j. 2 As 215/2014 - 43. Jestliže stěžovatel v obecné rovině poukazoval na diskrepanci mezi soudním a správním řízením, je třeba uvést, že stěžovatel tuto námitku dostatečně nekonkretizoval,

např. poukazem na konkrétní ustanovení právních předpisů, poukazem na rozpory v judikatuře atp. Z tohoto důvodu se takovými tvrzeními nemohl Nejvyšší správní soud zabývat (viz např. rozsudky ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58, ze dne 16. 2. 2012, č. j. 9 As 65/2011 - 104, ze dne 20. 10. 2010, č. j. 8 As 4/2010 - 94, ze dne 21. 11. 2003, č. j. 7 Azs 20/2003 - 44, ze dne 17. 3. 2005, č. j. 7 Azs 211/2004 - 86, či ze dne 7. 4. 2011, č. j. 5 As 7/2011 - 48). Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s krajským soudem i v tom, že pro danou věc je nepodstatné i stěžovatelem uváděné stanovisko ministerstva dopravy.

Stěžovatel v kasační stížnosti dále vytýkal krajskému soudu, že rozhodnutí správních orgánů nezrušil z důvodu vady při doručování předvolání k ústnímu jednání na den 19. 2. 2013. Krajský soud se s obdobnou žalobní námitkou podrobně vypořádal s tím, že na základě údajů uvedených na doručence, jakož i písemného vyjádření pošty, nelze dospět k závěru, že vada spočívající v tom, že doručovatelka nezaškrtila jednu z kolonek na doručence nebyla důvodem pro zrušení správních rozhodnutí. Se závěry krajského soudu se ztotožňuje i Nejvyšší správní soud. Jak vyplývá z rekapitulace správního spisu, nejpozději dne 13. 2. 2013 se mohl stěžovatel s předvoláním k ústnímu jednání seznámit. Tohoto dne mu totiž byla (po předchozím neúspěšném pokusu o doručení) vhozena do schránky písemnost obsahující vyrozumění o ústním jednání. Podle ust. § 59 správního řádu přitom stačí, je-li účastník řízení předvolán s pětidenním předstihem. Stěžovatel ostatně v kasační stížnosti explicitně netvrdí a nedokládá, že by si uložené oznámení o předvolání nemohl vyzvednout. Ani relevantně nezpochybňuje fakt, že mu tato písemnost byla do schránky vložena. Požaduje pouze, aby na základě chybného zaškrtnutí kolonky na doručence byla rozhodnutí správních orgánů zrušena. Nejvyšší správní soud považuje za nutné zmínit i to, že správní orgán stěžovateli již jednou předvolání k ústnímu jednání doručil. Protože se ale nekonalo, když se stěžovatel těsně před jeho konáním omluvil a požádal o jeho přeložení, mohl předpokládat, že mu bude opakovaně zaslán s předvoláním k ústnímu jednání doručována. Pokud poukazoval na to, že krajský soud nemohl vycházet ze zprávy pošty a měl vyslechnout svědky (zaměstnanců pošty), je třeba uvést, že jednoznačně vyznívající zpráva vedoucí pošty o doručování předmětné zásilky, je součástí správního spisu (čl. 37), kterým se podle ustálené judikatury správních soudů nedokazuje (viz např. rozsudek ze dne 27. 9. 2006, č. j. 7 Afs 39/2005 - 53). Stejně tak je třeba uvést, že stěžovatel správnost sdělení vedoucí pošty nezpochybňuje a ani konkrétně neuvedl, co by mělo ze svědeckých výpovědí vyplynout. S ohledem na výše uvedené tedy Nejvyšší správní soud i tuto stížní námitku hodnotí jako nedůvodnou. Pro výše uvedené pochybení doručovatelky tedy nebylo nutno zrušit rozhodnutí správních orgánů. Na základě shora uvedeného jsou irelevantní i námitky poukazující na časový sled proškrtávání kolonek poštovní doručovatelkou, jakož i další navazující námitky.

V dalším stížním bodě stěžovatel namítal porušení § 36 odst. 3 správního řádu. Podle stěžovatele právo na vyjádření se k podkladům rozhodnutí vzniká až po skončení dokazování. Není-li účastník řízení ústnímu jednání přítomen, musí mu být poučení zasláno poštou, což se nestalo, a je to proto důvodem pro zrušení napadeného správního rozhodnutí. Podle ust. § 36 odst. 3 správního řádu nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal. Účelem citovaného ustanovení je tedy dát účastníkovi řízení možnost seznámit se s podklady rozhodnutí

pokračování

založenými ve správním spisu, resp. je dále doplnit. K porušení tohoto ustanovení může dojít tehdy, pokud je správní spis doplněn o další, účastníkovi řízení neznámé, podklady, o které se ve svém rozhodnutí opírá správní orgán (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2010, č. j. 8 Afs 21/2009 - 243, č. 2073/2010 Sb. NSS, ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 As 24/2013 - 28 a ze dne 28. 6. 2005, č. j. 8 As 3/2005 - 86.). V daném případě nevyplývá ze správního spisu, že by byl doplňován poté, co byla stěžovateli zaslána výzva ve smyslu ust. § 36 odst. 3 správního řádu. Správní orgán I. stupně opakovaně předvolával k ústnímu jednání dne 8. 1. 2013 a 30. 1. 2013). Obě tato předvolání obsahují výzvu ve smyslu citovaného ustanovení. Poté, co se stěžovatel nedostavil k ústnímu jednání dne 19. 2. 2015, vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí, ve kterém vycházel ze stěžovateli známých podkladů, zejména z oznámení přestupku ze dne 24. 10. 2012, zápisu o dechové zkoušce ze dne 24. 10. 2012, resp. záznamu zasahujících policistů z téhož dne. Tyto podklady byly přitom založeny ve správním spisu již v době, kdy stěžovateli byla zaslána výzva k seznámení se s podklady rozhodnutí, resp. k účasti na ústním jednání. Z žádných dalších stěžovateli neznámých listin správní orgán I. stupně nevycházel. Jak vyplývá např. z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 12. 2013, č. j. 8 As 54/2013 - 29, pokud byly podklady pro rozhodnutí obsažené ve správním spisu v okamžiku ústního jednání úplné a účastník řízení měl možnost se s nimi seznámit, nedošlo k porušení § 36 odst. 3 správního řádu. Skutečnost, že této možnosti účastník řízení nevyužil, nemůže na uvedeném závěru nic změnit. Svou neúčastí na jednání se sám vzdal práva na seznámení se s podklady a vyjádření k nim. Podpůrně srv. i další rozsudky Nejvyššího správního soudu, např. ze dne 22. 7. 2010, č. j. 5 As 17/2010 - 111, nebo ze dne 12. 5. 2011, č. j. 9 As 76/2010 - 76. V daném případě tedy nedošlo k porušení práva ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu. Z právní úpravy nelze dovodit ani stěžovatelem tvrzenou povinnost správního orgánu zaslat účastníkovi řízení poučení o skončení dokazování poštou, pokud se nezúčastnil ústního jednání. Pokud stěžovatel přirovnával poučení ve smyslu citovaného ustanovení k poučení o možnosti podat opravný prostředek, jedná se o nesrovnatelné procesní instituty. Poučení ve smyslu ust. § 36 odst. 3 správního řádu je nutno učinit před vydáním rozhodnutí, poučení o opravném prostředku až po jeho vydání (§ 68 a násl. správního řádu). I jejich účel je rozdílný.

Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že se krajský soud v napadeném rozsudku nedopustil pochybení, která by byla důvodem pro jeho zrušení a vrácení věci k dalšímu řízení. Z výše uvedených důvodů není kasační stížnost důvodná, a proto ji Nejvyšší správní soud podle ust. § 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s. zamítl. O kasační stížnosti bylo rozhodnuto bez jednání postupem podle ust. § 109 odst. 2 s. ř. s.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků náhradu nákladů nepřiznal, protože stěžovatel v řízení úspěch neměl a krajskému úřadu žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 18. června 2015

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu